

Arrest

nr. 231 077 van 13 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat S. MICHOLT, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 16 december 2018 België is binnengekomen, diende op 11 januari 2019 zijn verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 22 juli 2018 in Griekenland (Eurodac).

1.2. Op 30 augustus 2019 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 30 augustus 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 11/01/2019

U werd op 23 mei 2019 van 14u02 tot 18u03 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Lecompte loco meester Michtolt, was bij het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u van Pashtoun origine. U bent een soennitische moslim. U bent afkomstig uit het dorp Dobela gelegen in het district Behsud, provincie Nangarhar. U was actief als muzikant en zanger. Doorgaans trad u op bij privéfeesten, en in 2013 nam u deel aan het televisieprogramma 'The Voice of Afghanistan'.

Omwille van uw muzikale carrière werd u niet gerespecteerd in uw dorp. De mensen vonden uw activiteiten als zanger en muzikant in strijd met de voorschriften van de islam. U raakte betrokken in een scheldpartij en een handgemeen. De mullah ontzegde u de toegang tot de moskee. Desondanks zette u uw muzikale activiteiten voort. Eind hamal 1397 (april 2018) ging u samen met uw vriend en collega muzikant M. optreden op een feest in de regio Mawlawi Khales. Rond tien uur 's avonds begonnen jullie op te treden. Plots werd echter een van de gasten onwel. U kende deze persoon niet, maar u vernam dat het om H.S. ging. De man moest naar het ziekenhuis gebracht worden. U werd gevraagd het optreden stop te zetten en nadat u betaald werd, vertrok u samen met M. naar Jalalabad. U bleef die nacht bij M. in de stad Jalalabad slapen, omdat het voor u moeilijk was om terug te keren naar Behsud. De volgende ochtend toen u wakker werd, merkte u dat u verschillende telefonische oproepen van uw moeder gemist had. U belde terug naar uw moeder en zij deelde u mee dat de politie was langs gekomen om te vragen waar u was, dat u aanwezig was geweest op een feestje en dat zij u wilden spreken over die feiten. Het bleek dat H.S. overleden was. U besloot voorlopig niet terug te keren naar huis en u bleef bij uw vriend M.. Die avond kwam de broer van de man die onwel geworden was naar uw ouderlijke woning. Deze broer, N.S. genaamd, was een beruchte talibancommandant. Hij vroeg waar u was en hij sloeg uw vader. N.S. dreigde ermee u te doden. De volgende dag deelde uw vader u mee dat u moest vertrekken. De daaropvolgende dag, rond 29 of 31 hamal 1397 (18-20 april 2018), verliet u uw regio. U werd naar de luchthaven gebracht en u nam een vlucht naar Teheran. Terwijl u in Iran was gaf N.S. een brief af aan uw vader waarin u opgeroepen werd om aanwezig te zijn bij een jirga. Toen N.S. nog twee keer was langs gekomen, besloot uw vader ook Afghanistan te ontvluchten. Vanuit Iran reisde u door naar Turkije en Griekenland, van waaruit u een vlucht nam naar België. Op 16 december 2018 kwam u aan in België en op 11 januari 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Toen u reeds in België verbleef, vernam u dat uw vriend M. in elkaar geslagen werd.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw originele taskara, foto's van u zelf, foto's met vrienden, foto's van uw deelname aan 'The Voice of Afghanistan', foto's van een Osmaans paspoort waarmee u reisde, een foto van M. in een ziekenhuisbed en video's die uw muziekcarrière staven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U riep weliswaar in dat u uw geheugen niet optimaal is, dat u zich moeilijk dingen kunt herinneren, dat u snel vergeet en dat u psychische problemen hebt (CGVS, pg 4). Toen u gevraagd werd welke psychische problemen u kent, vermeldde u slaapproblemen (insomnia). U verklaarde ook dat u eens door een ziekenwagen opgehaald diende te worden vanuit het opvangcentrum omdat u zich niet goed voelde en steken voelde in uw hart. In het ziekenhuis zou men gezegd hebben dat uw klachten aan stress gerelateerd waren (CGVS, pg 4). U hebt echter geen enkel medisch attest neergelegd dat deze elementen kan staven. De door u ingeroepen geheugenproblemen worden op geen enkele wijze aangetoond en kunnen derhalve geen bijzondere steunmaatregelen rechtvaardigen. Voorts bleek tijdens het persoonlijk onderhoud dat het gesprek een normaal verloop kende, dat u de vragen goed begreep en dat u alle belangrijke elementen kon vertellen (CGVS, pg 21). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan verlaten hebt uit vrees voor represailles van N.S. De broer van deze talibancommandant was namelijk komen te overlijden nadat hij onwel was geworden op een feest waar u op dat moment een muzikaal optreden verzorgde. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er twijfels gerezen zijn bij uw beweerde ononderbroken verblijf in het district Behsud van de provincie Nangarhar. Uw kennis over uw regio bleek opvallende hiaten te vertonen en u legde tegenstrijdige verklaringen af over een voorgaand verblijf in Kabul.

Zo bleek u de naburige districten van uw district Behsud nauwelijks te kennen of te kunnen situeren. Nochtans bent u volgens uw verklaringen twaalf jaar naar school geweest in Afghanistan en hebt u middelbaar onderwijs gevolgd aan het Nangarhar lyceum (CGVS, pg 7 en DVZ, verklaring DVZ, rubriek 11). Uw vader was leerkracht Dari en u verklaarde vlot drie talen te spreken, namelijk Pashtou, Dari en Urdu en zelfs al Turks te begrijpen na drie maanden in Turkije, wat illustreert dat u vlot kennis verwerft (CGVS, pg 7). Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat u gezien uw achtergrond binnen een geletterde familie, uw leervermogen en uw opleidingsniveau, niet over dergelijke basiskennis van de provincie waar u steeds zou gewoond hebben beschikt. Toen u gevraagd werd welke de omliggende districten van Behsud zijn, antwoordde u dat er langs de ene kant een weg is naar Kunar en aan de andere kant de Gamberi, Laghman eigenlijk en in het midden een weg om naar de stad te gaan (CGVS, pg 13). Gezien u feitelijk geen enkel district genoemd had – Kunar en Laghman zijn naburige provincies – werd u nogmaals de kans geboden de vraag te beantwoorden. U moest dan toegeven dat u zich de namen van de omliggende districten niet meer kon herinneren, en u kwam dan nog op de naam Chaparhar, wat klopt (CGVS, pg 13). De overige aangrenzende districten: Qarghayi, Surkhrod, Kama en Kuzkunar kon u evenwel niet noemen. U bleek niet te weten welk district van de provincie Laghman aan Behsud grenst (Qarghayi district) (CGVS, pg 13). U had de naam Bati Kot gehoord, doch u had geen enkel idee waar dit district gelegen is binnen de provincie Nangarhar (CGVS, pg 13). Over het Surkhrod district wist u te vertellen dat mensen daar ook Dari spreken, maar u kon het district niet situeren. U verklaarde dat Surkhrod aan de kant van Lalpur en een kruispunt ligt (CGVS, pg 13). Surkhrod ligt echter ten zuidwesten van Behsud, terwijl Lalpur ten oosten ligt aan de grens met Pakistan (zie bijgevoegd kaartmateriaal), zodat uw situering allerm minst accuraat te noemen is. Gevraagd welk kruispunt u bedoelde, kon u dit overigens niet specificeren (CGVS, pg 13 en 14). Ter verschoning van uw gebrekkige kennis, stelde u dat u nooit op die plaats geweest was en dat u niet verder ging dan de regio Mawlawi Khales (CGVS, pg 14). Gelet op uw opleidingsniveau is deze verklaring echter niet afdoende.

Daarnaast was het uiterst merkwaardig dat u erg weinig kon vertellen over de pashtoun stammen in uw district en provincie. U zou zelf geen stam hebben, noch zou u tot een bepaalde khel (substam, clan) behoren (CGVS, pg 3). Uit objectieve informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt dat de tribale afstamming zeer belangrijk is binnen de Pashtoun cultuur. De Pashtoun zijn de enige etnische groep in Afghanistan met een dergelijke uitgesproken tribale structuur en een alomvattende genealogie. De stammencultuur ligt aan het fundament van de Pashtoun samenleving. Pashtoun gebruiken in vele gevallen hun stamnaam als familienaam en identificeren zich zodoende duidelijk met een bepaalde stam. De khel of substam of clan is belangrijk op lokaal niveau. Dit blijkt ook op evidente wijze doordat de namen van dorpen in Afghanistan frequent ontleend worden aan de khel, of substam die er woonachtig is. U verklaarde dat er leden van de Arab stam aanwezig zijn in uw regio en dat zij behoren tot de Momadzi stam en u verwees naar de aanwezigheid van Pashai in uw regio, maar verder kwam u niet. Toen u nogmaals de kans kreeg om uitleg te geven over de Pashtoun stammen in uw regio, toch elementaire kennis voor een Pashtoun die zijn hele leven in een regio waar Pashtoun de meerderheid vormen, verbleven heeft, kon u niets meer toevoegen behalve dan 'ik ben Pashtou, je behoort tot wat je vader of grootvader is' (CGVS, pg 12). U had ook niet gehoord over het landconflict tussen twee substammen van de Shinwari stam, namelijk Ali Sher Khel en de Sepai stam (CGVS, pg 12) in het Achin district, Nangarhar. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het toch om een opvallend tribaal conflict gaat, waarbij talrijke doden gevallen zijn (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), zodat het opmerkelijk is dat u als Pashtoun, ook al speelde dit conflict zich niet af in uw eigen district, hier nooit zou over gehoord hebben.

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot een verblijf in Kabul. U stelde ten overstaan van het CGVS dat u slechts voor korte duur in Kabul verbleven had in het kader van uw deelname aan het televisieprogramma 'The Voice of Afghanistan' (CGVS, pg 4).

U bleef onaannemelijk vaag over dit verblijf in Kabul. U zou volgens uw verklaringen één maand in Kabul verbleven hebben. U kon echter niet zeggen waar u toen logeerde (CGVS, pg 5). U zei dat u niet veel plekken in Kabul kent en dat u door mensen van de televisiezender opgehaald werd en naar een hotel werd gebracht. U kon de naam van dit hotel niet noemen, noch enige indicatie geven van de ligging van het hotel (CGVS, pg 5). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken legde u bovendien geheel andere verklaringen af. Daar stelde u expliciet dat u van uw 15de tot uw 18de in Kabul woonde, meerbepaald in wijk (nahia) 11, Khayr Khana (Khair Khana). Hiermee geconfronteerd ontkende u boudweg uw voorgaande verklaring en zei u dat u gezegd had dat u één maand of anderhalve maand in Kabul verbleven had. U stelde dat u nooit in nahia 11, Khayr Khana, gewoond hebt (CGVS, pg 5). Het louter ontkennen van uw verklaringen over uw verblijf in Kabul bij de DVZ, heft deze markante tegenstrijdigheid echter niet op. Er kan redelijkerwijs niet aangenomen worden dat men bij de DVZ zou noteren dat u drie jaar in Khair Khana woonde, van uw 15de tot uw 18de, indien u dit helemaal niet zou vermeld hebben. Uw expliciete verklaringen bij de DVZ over uw verblijf in Kabul en uw uiterst vage en ontwijkende verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, doen vermoeden dat u besloot om uw verklaringen te wijzigen teneinde een intern vluchtalternatief te maskeren. Deze vaststelling in samenhang met de opvallende hiaten in uw kennis over uw regio, maakt dat er ten eerste vermoed kan worden dat u niet uw hele leven in het district Behsud gewoond hebt zoals u beweerde. De twijfels over uw ononderbroken verblijf in Behsud, zetten de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten die zich volgens u afgespeeld zouden hebben in de regio Behsud en Jalalabad reeds in ernstige mate op de helling.

Voor zover er nog enig geloof kan gehecht worden aan uw verblijf in Behsud op het moment dat u er problemen kreeg, namelijk in de maand hamal van 1397 (april 2018), dient vervolgens vastgesteld te worden dat het door u ten berde gebracht vervolgingsrelaas niet als geloofwaardig kan beschouwd worden. Uw vervolgingsrelaas werd namelijk gekenmerkt door een markant gebrek aan logica, vaagheden en inconsistenties.

Het is merkwaardig dat u zou verantwoordelijk geacht worden voor de dood van H.S., enkel en alleen, omdat u muziek speelde op een feest waar deze persoon aanwezig was. U kende deze persoon vooraf niet en uit niets blijkt dat u tijdens het feest contact met hem zou gehad hebben. Uw muzikaal optreden zou derhalve de rechtstreekse aanleiding vormen van zijn overlijden. U vernam tijdens het feest van uw collegamuzikant en vriend M. wie H.S. was en dat zijn broer een bekende talibanleider uit jullie regio was (CGVS, pg 16 en 17). U stelde dat N.S. u wil doden, omdat u jonge mensen op het slechte pad zou brengen door uw muziek. Jongeren zouden zich amuseren en dingen doen die niet mogen. Jongeren hadden op een ander feest waar u opgetreden had alcohol gedronken, waarna er gevochten werd op dat feest (CGVS, pg 16). Er kan echter redelijkerwijs niet ingezien worden, waarom deze N.S., noch andere talibanfiguren, in dat geval niet eerder in actie zouden gekomen zijn om u een halt toe te roepen. U verklaarde namelijk dat u al zo'n vier jaar zeer regelmatig optrad in uw regio (CGVS, pg 9). Dat u volgens uw verklaringen voor het bewuste feest niet wist wie N.S. was, maakt het des te duidelijker dat u voordien geen problemen kende met deze talibanleider. Uw verklaring dat hij u zoekt omdat u jongeren op het slechte pad brengt en vanwege een feest waar alcohol werd gedronken, raakt derhalve kant noch wal. De concrete aanleiding voor de actie die N.S. jegens u ondernam zou dan de dood van zijn broer moeten geweest zijn. Bij de DVZ had u overigens uitdrukkelijk verklaard dat N.S. u bedreigde 'omdat ik zijn broer gedood had' (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5). Het komt weinig aannemelijk over dat u van zijn overlijden zou worden beschuldigd, louter omdat u aan het optreden was op het feest.

Ook het gegeven dat u zowel door de taliban als door de politie zou gezocht worden omwille van uw aanwezigheid op het feest, is markant. Bij de DVZ verklaarde u nog dat de politie aan uw moeder gezegd had dat H.S. door uw fout overleden was en dat ze u moesten hebben (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5). Dit lijkt een uiterst merkwaardige conclusie van de politie. U had immers zoals gezegd geen enkel rechtstreeks contact gehad met de overledene. Tijdens het persoonlijk onderhoud, paste u uw verklaringen aan en zei u dat u van uw moeder vernam dat de politie gevraagd had waar u was, dat u aanwezig was op dat feestje en dat ze u wilden spreken over die feiten en dat ze u nodig hadden (CGVS, pg 15, 17). De politie zou sowieso niet meteen komen om u te arresteren, ze zouden dan zeggen dat ze een verklaring van u wensen af te nemen en bespreken en meer kon u niet zeggen want u was zelf niet aanwezig bij dit bezoek van de politie aan uw ouderlijke woning (CGVS, pg 17). U repte aldus met geen woord over dergelijke beschuldigingen door de politie tijdens het persoonlijk onderhoud, hoewel u uitgebreid bevraagd werd over het gesprek dat uw moeder had met de politie. Geconfronteerd met uw veranderlijke verklaringen, trachtte u vol te houden dat u wel degelijk hetzelfde verklaarde (CGVS, pg 20). Het loutere gegeven dat u uw duidelijk veranderlijke verklaringen zelf als consistent wenst voor te stellen, vormt echter geen geldige verschoningsgrond.

De kern van uw vluchtrelaas, zijnde dat u zowel door politie als taliban gezocht werd omdat iemand overleden was op een feest waar u een muzikaal optreden verzorgde, wordt nog onwaarschijnlijker, doordat uit uw verklaringen bleek dat uw collega-muzikant M. kennelijk niet gezocht werd door de taliban, noch door de politie op het moment dat u in de problemen kwam. Waarom u dan wel meteen gezocht werd door de politie en de taliban en M. niet, is geheel onduidelijk. M. werd in het geheel niet door de politie gecontacteerd en hij zou pas toen u al in Griekenland was – afgeleid uit uw verklaringen over uw reisweg, pas ten vroegste na een drietal maanden - voor het eerst problemen gekregen hebben met de taliban. M. verblijft volgens uw verklaringen op heden nog steeds in Jalalabad. Gevraagd of het niet vreemd was dat u door de politie gezocht werd en M. niet, kon u geen aannemelijke verklaring verstrekken. U stelde dat uw vader snel actie ondernam nadat N.S. naar uw ouderlijke woning was gekomen, opdat hij niet naar M. zou komen en dat u als artiest bekender was onder de mensen, zodat ze sneller vonden waar u woonde (CGVS, pg 18). Deze nietszeggende uitleg, verklaart in het geheel niet waarom de politie zelfs geen contact zou opgenomen hebben met M..

De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas werd nog verder aangetast door talrijke vaagheden aangaande verschillende elementen van uw relaas. U wist niet voor welke gelegenheid het feest werd georganiseerd waar u zou opgetreden hebben (CGVS, pg 16). U wist ook niet of u gezocht werd door de nationale, dan wel de lokale politie (CGVS, pg 17). U wist niet met zekerheid waar de brief was die uw vader zou gekregen hebben, waarin stond dat u voor de jirga moest verschijnen (CGVS, pg 18): u verklaarde dat 'het zou kunnen dat het bij mijn moeder ligt' (CGVS, pg 18). U hebt kennelijk ook geen enkele stap ondernomen om deze brief, nochtans een belangrijk bewijsstuk binnen uw vluchtrelaas, te kunnen voorleggen. U wist niet wanneer de bewuste jirga gepland was (CGVS, pg 18). N.S. zou volgens u in totaal vier keer langs gekomen zijn bij uw vader. U was echter niet op de hoogte van wat er tijdens twee van de vier bezoeken gebeurd was (CGVS, pg 18). U wist niet wanneer N.S. voor de laatste keer gekomen is en met uw vader sprak (CGVS, pg 19). Daarenboven had u geen enkel idee of N.S. nog terug gekomen was na het vertrek van uw vader. Immers, u zou geen contact meer gehad hebben met het thuisfront, hoewel u voordien gezegd had dat u wél nog contact onderhouden had met uw moeder (CGVS, pg 19 en pg 6). Dit getuigt van een manifest gebrek aan interesse in uw problemen. Of N.S. alleen naar uw ouderlijke woning was gekomen of vergezeld van anderen, kon u ook al niet zeggen, uw vader zou er nooit over gesproken hebben, noch wist u concreet of N.S. toen gewapend was (CGVS, pg 19). U kon alleen vermoeden dat hij niet alleen zou gekomen zijn, omdat het machtige mensen zijn, dat ze komen met een wagen en andere leden en dat ze sowieso wapens bijhebben, grote wapens (CGVS, pg 19). U kon u op eenvoudige wijze beter geïnformeerd hebben over deze bezoeken van N.S. aan uw ouderlijke woning, door er met uw ouders over te spreken. U bleef ook vaag over de incidenten met M., na uw vertrek. Uw collega-muzikant zou twee keer geslagen zijn door de taliban. U wist echter niet te zeggen wanneer hij de eerste keer geslagen werd. U zou op dat moment in Griekenland verbleven hebben (CGVS, pg 20). Gezien u volgens uw verklaringen zes maanden in Griekenland verbleef, is deze situering in de tijd weinig concreet. Het tweede incident zou zwaarwichtiger geweest zijn en dit zou plaats gevonden hebben kort nadat u uw Dublininterview aflegde (8 februari 2019). U wist niet waar M. aangevallen werd en u zou hem dit niet gevraagd hebben, hoewel deze informatie ook voor u nuttig zou zijn geweest om te kunnen inschatten wat de slagkracht en rijkwijdte is van uw vervolgers. Uw onwetendheid geeft alweer blijk van een gebrek aan interesse in uw problemen (CGVS, pg 20).

Ten slotte werd vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen over de situering in de tijd van uw relaas, niet consistent zijn. Bij de DVZ gaf u als exacte datum van het bewuste feest 31 hamal 1397 (20 april 2018). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u na het feest nog vier dagen in Jalalabad bleef en dat u op 29 of 31 hamal 1397 Afghanistan verliet (CGVS, pg 11 en 16). U kon zich merkwaardig genoeg de datum van het feest niet meer herinneren (CGVS, pg 16). Gezien u als uiterste vertrekdatum 31 hamal noemde en u vier dagen in Jalalabad zou gebleven zijn na het feest, zijn uw verklaringen op het CGVS niet in overeenstemming te brengen met uw verklaring bij de DVZ. Hiermee geconfronteerd, haalde u aan dat u bij DVZ had aangegeven dat u de datum niet goed kende, en dat u '4,5,6,7' zei en dat de tolk dan maar 1 datum genoteerd had en dat u sowieso een datum moest zeggen tijdens het interview bij de DVZ (CGVS, pg 20). Zulks blijkt echter niet uit het verslag van de DVZ. Bovendien hebt u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaard dat uw dublininterview (u refereerde hiermee naar de 'verklaring DVZ' van 8 februari 2019) niet werd voorgelezen, maar uw tweede 'kleine interview' (u refereerde naar de 'vragenlijst CGVS' van 26 april 2019) wel werd voorgelezen en dat alles correct genoteerd werd.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas.

Uw profiel als zanger en muzikant – u speelt harmonium- is op zich onvoldoende om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofd. Behalve het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, komen uit uw verklaringen geen zwaarwichtige en actuele problemen naar voor wegens uw beroepsactiviteiten. U verklaarde dat u een slechte reputatie had in uw dorp, dat u niet gerespecteerd werd, dat u een keer zomaar op straat door een jongen uitgescholden werd waarna het tot een handgemeen kwam en dat u de toegang tot de moskee geweigerd werd door mullah Y. (CGVS, pg 8 en 17). Een eenmalig handgemeen en een mullah die u de toegang ontzegde tot de moskee, is onvoldoende om te kunnen spreken van systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U gaf bovendien zelf aan dat deze situatie voor u niet de aanleiding vormde van uw vertrek (CGVS, pg 15 en 9). U stelde dat u overeengekomen was met de dorpelingen, dat u niet echt in gevaar was, dat uw leven niet zo in gevaar was dat u uw dorp zou moeten verlaten en dat u toch nog bleef (CGVS, pg 9). U zette uw activiteiten als artiest gewoon voort (CGVS, pg 9) en uit niets blijkt dat u gehinderd werd om uw beroepsactiviteit uit te oefenen. U kreeg uw opdrachten via het kantoor van B.R. (CGVS, pg 6), u trad regelmatig op, soms meermaals per week en u verdiende goed als artiest (CGVS, pg 9). Vermits u goed verdiende, was u niet genoodzaakt uw muzikale carrière te combineren met andere beroepsactiviteiten (CGVS, pg 10). Dit alles wijst op het zeer beperkte risico dat u liep als artiest. Uw stelling dat u een slechte reputatie had in uw dorp omdat u artiest was en dat daarenboven artiesten niet enkel in uw dorp, maar zelfs in heel Jalalabad negatief gepercipieerd werden (CGVS, pg 17), lijkt bovendien sterk overdreven. Uit informatie over muziek in Afghanistan en bij de Pashtoun in het bijzonder die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, blijkt dat de Pashtoun een rijke muzikale traditie hebben. Populaire en traditionele nummers alsook moderne versies, worden onder begeleiding van instrumenten zoals tabla, harmonium en keyboard, gespeeld bij huwelijken en andere feestelijke aangelegenheden. De rabab of rubab – een snaarinstrument – is een traditioneel instrument van de Pashtoun en speelt een belangrijke rol bij festiviteiten. Een artikel van Dunya news vermeldt dat het bespelen van de rubab niet als schandelijk gezien wordt. Pashtoun muzikant, Ismail Khan, stelt in een interview dat de Pashtoun regio, die een deel van Afghanistan en een deel van Pakistan beslaat, een lange traditie heeft zowel op muzikaal als poëtisch vlak en kent succes met zijn muziek die geïnspireerd is op Pashtou folkliedertjes. U gaf aan in het Pashtou te zingen, u sprak over Pashtou gedichten vertalen (gedichten muzikaal vertolken), het brengen van lokale muziek en niet van eigen creaties bij feesten, waaruit geconcludeerd kan worden dat u zich ingebed hebt in de muzikale traditie van de Pashtoun. De taliban staan er voor bekend dat zij tegen muziek gekant zijn en tijdens hun bewind over Afghanistan verboden ze muziek. Een artikel van Radio Free Europe, meldt dat de taliban er evenwel niet in slaagden de muziekcultuur van de Pashtoun uit te wissen. Na de val van de taliban ontstond een heropleving van de Pashtou muziek. Pashtou muziek is terug populair geworden bij jongeren in de regio. Uit deze informatie blijkt aldus dat het spelen van muziek, bijvoorbeeld bij huwelijksfeesten, eigen is aan de Pashtoun cultuur, dat ook hedendaagse Pashtou artiesten een zekere populariteit genieten, dat muziek toegelaten is en verspreid wordt via radio, televisie en internet. Het lijkt dan ook merkwaardig dat u omwille van het brengen van Pashtou muziek een dergelijke slechte reputatie zou genieten. Uw regio wordt actueel ook niet gecontroleerd door taliban. U verklaarde zelf dat de overheid er de controle heeft en ook objectieve informatie bevestigt dit (CGVS, pg 14). U haalde geen geloofwaardige problemen aan met de taliban omwille van uw carrière als artiest, zodat uit niets blijkt dat u voor de taliban dermate interessant zou zijn als doelwit omwille van uw profiel als artiest dat zij van buiten uw regio actie zouden ondernemen jegens u. Wat uw deelname aan 'The Voice of Afghanistan' betreft, dient opgemerkt te worden dat u volgens uw verklaringen ongeveer vier jaar voor uw vertrek uit Afghanistan deelnam aan dit programma. Een video op Youtube waarin u te zien bent tijdens uw deelname aan het televisieprogramma dateert van 2013. Gezien het in de vier à vijf jaren die volgden op uw deelname aan 'The Voice of Afghanistan' niet tot zwaarwichtige vervolgingsfeiten gekomen is omwille van uw deelname aan dit programma, is het niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Afghanistan alsnog vervolgd zou worden op deze basis.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij

hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurende conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen. Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat

deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Behsud te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze

regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 18 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat

er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Behsud in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Behsud een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Behsud in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Behsud een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten wijzen niets aan bovenstaande analyse. Uw taskara geeft enkel een indicatie van uw identiteit en nationaliteit. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u uiteenlopende verklaringen aflegde over uw leeftijd en dat deze verklaringen ook afweken van de leeftijd die u zou hebben volgens de gegevens op uw taskara, hetgeen de bewijswaarde van dit document aantast. Als geboortedatum werd bij de DVZ genoteerd dat u op 23 augustus 1998 geboren werd (verklaring DVZ, punt 4). U zou dan net geen 21 jaar zijn op het moment van het persoonlijk onderhoud van 23 mei 2019. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u echter geboren te zijn in 1369, de dag en maand kende u niet (CGVS, pg 3). Omgerekend naar de westerse kalender zou u dan in 1990 of 1991 geboren zijn. Op uw taskara wordt vermeld dat u negen jaar was in 1383. Hieruit afgeleid zou u geboren zijn in 1374, wat overeenstemt met 1995 of 1996. U zou volgens uw taskara op heden dus 23 à 24 jaar moeten zijn. Gevraagd hoe oud u op het moment van het persoonlijk onderhoud was, stelde u dat u ongeveer 21 jaar bent (CGVS, pg 4). Het is merkwaardig dat u, gelet op uw opleidingsniveau, niet in staat bleek te zijn om

eenduidige verklaringen af te leggen over uw geboortedatum die corresponderen met de gegevens op het enige Afghaanse identiteitsdocument dat u indiende. Dergelijke vaststelling tast uw algehele geloofwaardigheid nog verder aan. De foto's die u neerlegde, wijzigen niets aan de vaststellingen omtrent uw vluchtrelaas en uw profiel. Deze foto's bevatten immers geen concrete informatie in verband met de problemen die u zou gekregen hebben met de politie en de taliban naar aanleiding van het overlijden van H.S.. De enige foto die gebaseerd op uw verklaring wel verband zou houden met uw vluchtrelaas, is een foto van uw vriend en collega M. in een ziekenhuis. Uit dergelijke foto kan geenszins opgemaakt worden in welke omstandigheden M. zou gewond geraakt zijn en al zeker niet dat er enig verband is met uw vluchtrelaas. Deze foto kan op geen enkele wijze de pertinente vaststellingen aangaande uw vluchtrelaas ontkrachten. De foto's van een vals Osmaans paspoort dat u gebruikte om te reizen, hebben weinig bewijswaarde. U gaf zelf aan dat het om een vals document gaat en de foto's die u indiende laten niet toe vast te stellen dat u zelf dit paspoort effectief gebruikt hebt. De overige foto's staven voornamelijk uw profiel als artiest. Ook de video's die u aanleverde op een usb-stick (zie printscreens), onderbouwen uw profiel. Het CGVS betwist niet dat u hebt deelgenomen aan 'The Voice of Afghanistan', noch dat u in Afghanistan actief was als zanger en muzikant.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert vier middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering."

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn verklaringen over zijn medische problemen en dat de commissaris-generaal de nodige medische expertise ontbreekt om uitspraken te doen over zijn psychologische gezondheidstoestand.

Verzoeker citeert uit zijn verklaringen bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat hij geheugen- en slaapproblemen had en dat hij één keer naar het ziekenhuis werd afgevoerd omwille van hartproblemen, die volgens de arts stress-gerelateerd waren. Waar de bestreden beslissing stelt dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker een normaal verloop kende en dat verzoeker de vragen goed begreep en alle belangrijke elementen kon vertellen, merkt verzoeker op dat: *"Hoe kan een ondervrager weten of iemand alle belangrijke elementen verteld heeft. Men was niet aanwezig op het moment van de ervaringen en vluchtmotieven in het land van herkomst. Verzoeker kan uiteraard niet op het moment zelf oordelen of hij alles verteld heeft. Dit is juist het probleem: chronische stress die geheugenproblemen tot gevolg kan hebben."* Hij citeert hierbij uit informatie van NRC (verzoekschrift, stuk 4). Verder meent hij dat de commissaris-generaal zich dient te onthouden van voormelde vaststellingen, aangezien hij de medische expertise ontbreekt om hierover te oordelen. Hij stelt dat enkel een arts of psycholoog de gezondheidstoestand van verzoeker kan vaststellen en indien dergelijke vaststelling ontbreekt, dient de *protection officer* een dergelijk medisch advies te verkrijgen. Verzoeker citeert hierbij uit informatie van UNHCR (verzoekschrift, stuk 24).

Bovendien meent verzoeker dat tijdens het persoonlijk onderhoud niet is ingegaan op zijn verklaringen over zijn medische problematiek, gezien hij niet bevraagd werd over attesten, behandeling, medicijnen of actuele symptomen. Hij besluit hieruit dan ook dat de commissaris-generaal niet kon vaststellen dat verzoekers persoonlijk onderhoud goed verliep en dat dergelijke stellingen getuigen van weinig inzicht in en begrip van psychische problemen: *"Personen die hiermee kampen, kunnen perfect – zoals verweerster stelt in de bestreden beslissing – alle vragen goed begrijpen waardoor een gesprek normaal kan verlopen (stuk 1, p.2), maar dit betekent niet dat verzoeker alle details heeft kunnen vertellen of zich dingen correct heeft herinnerd."*

Verzoeker benadrukt verder dat de commissaris-generaal hem niet de mogelijkheid heeft geboden om na zijn persoonlijk onderhoud nog medische attesten te bezorgen ter staving van zijn problemen. Hij wijst hierbij op informatie van BCHV over de gedeelde bewijslast (verzoekschrift, stuk 23) en rechtspraak van de Raad (RvV 28 mei 2014, nr. 124 985).

Verzoeker voert nog aan dat *“Verweerster heeft geen medische opleiding genoten, maar zou normaal gezien wel interviewtechnieken hebben aangeleerd die haar in staat stellen om gepast te reageren op uitspraken betreffende de medische problemen van een verzoeker om internationale bescherming. Echter blijkt uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing dat verweerster blind is voor de kwetsbaarheid van verzoeker.”*

Verder benadrukt verzoeker nog dat hij zal proberen om medische attesten te verkrijgen die zijn gezondheidstoestand kunnen aantonen, gezien deze een ander licht kunnen werpen op het verloop van het persoonlijk onderhoud en zijn gezondheidstoestand, waardoor een nieuwe beoordeling zich zou kunnen opdringen. Hij citeert hierbij uit rechtspraak van de Raad (RvV 11 oktober 2013, nr. 111 787).

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

*“Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève;
Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.”*

Verzoeker voert aan dat hij valse verklaringen heeft afgelegd tijdens zijn verzoek om internationale bescherming. In het kader van huidig beroep wenst verzoeker de waarheid te vertellen over zijn herkomst en asielmotieven. Verzoeker is afkomstig uit Kabul, waar hij werkte als zanger. Door zijn progressieve opvattingen kon hij niet aarden in de Afghaanse maatschappij. Toen zijn streng traditionele familie hoorde over zijn relatie, werd hij onder druk gezet om te trouwen. Gelet op deze nieuwe informatie dringt een nieuw onderzoek door de commissaris-generaal zich op.

Verzoeker benadrukt dat hij valse verklaringen aflegde omdat hij beïnvloed werd door andere personen die hem vertelden dat hij niet de waarheid mocht vertellen over zijn afkomst. Hij licht zijn waarachtige vervolgingsfeiten thans toe als volgt:

“Verzoeker is geboren in Jalalabad, maar woonde heel zijn leven in Khair Khana, Kabul. Hij werkte er als zanger en ondertussen studeerde hij PCB, wat een voorbereidend jaar is voor de studies geneeskunde. Dankzij zijn werk als zanger leerde hij vaak vrouwen kennen. Tijdens een feest ontmoette hij een jongedame, R., met wie hij nummers uitwisselde en contact behield. Ze hebben een relatie gehad tot 6 maanden voor het vertrek van verzoeker uit Kabul.

Tijdens deze relatie heeft verzoeker een keer samen geslapen met R., ook al is dit verboden volgens de Afghaanse cultuur. R. hoopte te trouwen met verzoeker, maar hij was enkel geïnteresseerd in iets vrijblijvends.

Een maand later vertelde R. dit aan haar ouders, die daarop naar het huis van verzoeker gingen. Verzoeker zag hen komen en hij vluchtte uit zijn huis. Toen hij 's avonds thuis kwam, werd hij door zijn vader geslagen omwille van wat hij had gedaan.

Verzoeker werd verplicht om met R. te trouwen omdat ze geen maagd meer is. Door hun huwelijk zou bovendien niemand van de familie te weten moeten komen wat verzoeker had gedaan.

Zijn vader en broer verplichtten hem om te trouwen met R. omdat hij anders niet meer naar huis mocht komen. Verzoeker weigerde dit, want hij beschouwt zich te jong om te trouwen en wenst zich te focussen op zijn zangcarrière.

De broer van verzoeker werd zeer kwaad en sloeg hem op zijn neus, waardoor zijn neus werd gebroken. Verzoeker wenst eraan toe te voegen dat hij uit een zeer traditionele familie komt. Zijn vader is leerkracht op de universiteit en zijn broers zijn advocaten. Een van zijn broers is A.S.W., een streng gelovige schrijver.

Zijn familie steunde hem niet in zijn zangcarrière. Toen verzoeker nog studeerde had hij 2000 USD geleend van zijn vader en 2000 USD van iemand anders om een videoclip te maken. Toen zijn vader de videoclip zag, werd hij razend.

Verzoeker diende Afghanistan te ontvluchten uit vrees voor represailles van zijn familie, omdat hij niet vrij zijn mening kan uiten en omdat hij zijn muziek niet kan beleven.

Verzoeker heeft ondertussen ook al in Gent en in het opvangcentrum een concert gegeven.”

Verzoeker meent dat in onderhavig geval geen toepassing kan gemaakt worden van het beginsel *“fraus omnia corrumpit”*. Het komt immers vaak voor dat verzoekers om internationale bescherming geen volledige openheid kunnen verschaffen over bijvoorbeeld hun identiteit, reisroute of eerdere verzoeken om internationale bescherming om verschillende, begrijpelijke redenen, zoals psychologische gevolgen van een ondergane vervolging, het gebrek aan voorlichting over de procedure en gebrek aan vertrouwen in de autoriteiten. Hij meent dat het feit dat hij er voor opteerde om enkele zaken te verzwijgen, perfect te verklaren valt vanuit de onzekerheid en de beïnvloedbaarheid die elke verzoeker om internationale bescherming typeert die een vreemd land binnenkomt. Hij citeert tevens uit informatie van *“Open Democracy”* (verzoekschrift, stuk 3) waaruit zou blijken dat *“liegen in feite zelfs onlosmakelijk verbonden is met de procedure om internationale bescherming”*.

Verzoeker wijst er tevens op dat *“In het algemeen zal het gebruik van listen en leugens door de verzoeker om internationale bescherming diens algemene geloofwaardigheid aantasten. UNHCR is echter altijd van mening geweest dat “untrue statements by themselves are not a reason for refusal of refugee status and it is the examiner’s responsibility to evaluate such statements in the light of all the circumstances of the case” (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria, § 199).”*

Verder citeert verzoeker uit rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (VBV) waaruit volgens hem blijkt dat men niet kan spreken van fraude als het gebruik van een valse identiteit onder druk van een derde of uit angst om terug te keren gebeurt. Hij acht deze rechtspraak relevant omdat de VBV de *“voorloper”* is van de Raad en een rechterlijke instantie. Verder citeert verzoeker nog uit rechtspraak van de Raad (RvV 11 januari 2018, nr. 197 842) en besluit hieruit dat hij op grond van de nieuw aangebrachte elementen opnieuw wordt gehoord, zodat hij de kans krijgt om de waarheid te vertellen en de redenen uit te leggen waarom hij dit niet eerder deed. Verder citeert hij uit een arrest van de Raad (RvV 10 augustus 2015, nr. 150 584), dat volgens hem besliste dat de commissaris-generaal de goede trouw van de verzoeker legitiem in vraag kon stellen, doch nog steeds diende te onderzoeken of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft.

- In een derde middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

*“Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève;
Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.”*

Verzoeker benadrukt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn streng traditionele familie. Verzoeker werkte als zanger in Kabul en had progressieve opvattingen die niet strookten met het gedachtegoed van zijn familie. Zo was zijn familie geen voorstander van zijn carrière als zanger. Toen ze vervolgens zijn relatie ontdekten, hebben zij verzoeker geslagen en dwongen hem om te trouwen.

Verzoeker bespreekt het begrip *“vluchteling”*, zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van deze definitie toe op zijn situatie. Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst, Afghanistan, te verlaten.

Verzoeker verwijst vooreerst naar hetgeen uiteengezet in zijn eerste middel met betrekking tot zijn psychologische problemen. De bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met zijn verklaringen over zijn medische problemen. Bovendien ontbreekt de commissaris-generaal de nodige medische expertise om uitspraken te doen over zijn psychologische gezondheidstoestand.

Verder benadrukt verzoeker dat hij in zijn tweede middel reeds toegaf dat hij valse verklaringen heeft afgelegd en hij herhaalt zijn verklaringen met betrekking tot zijn werkelijke asielmotieven. Hij wijst erop dat deze verklaringen nog niet werden onderzocht door de commissaris-generaal, waardoor een nieuw onderzoek zich opdringt.

Bovendien verwijst verzoeker naar zijn profiel als zanger in Kabul die er progressieve ideeën op na hield en niet goed kon aarden in de Afghaanse maatschappij. Hij kreeg omwille van een relatie problemen met zijn traditionele familie. Verzoeker meent dat hij tot een risicoprofiel behoort van personen die zich niet schikken naar de heersende sociale normen of strikte islamitische interpretaties van Anti-gouvernementele elementen (AGE's) en citeert uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 (verzoekschrift, stuk 5).

- In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.”

Verzoeker meent dat hij recht heeft op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Na een korte theoretische toelichting en wijst hij erop dat de commissaris-generaal de verplichting heeft om de meest actuele veiligheidssituatie te beoordelen. Hij benadrukt dat de veiligheidssituatie ten aanzien van zijn regio van herkomst dient te worden beoordeeld en licht toe dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft en zijn hele leven in Kabul heeft gewoond.

Vervolgens gaat verzoeker in op de algemene veiligheidssituatie in de stad Kabul. Hij voert aan dat de stad de voorbije maanden wordt opgeschrikt door hoogoplopend geweld en geeft een opsomming van verschillende veiligheidsincidenten in de stad Kabul (verzoekschrift, stukken 6-11).

Door het grote aantal slachtoffers bij elke aanslag kan men aannemen dat verzoeker, bij een terugkeer naar Kabul, puur door zijn aanwezigheid in de stad het risico loopt slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Dit wordt ook bevestigd in de COI Focus *“Afghanistan. Security situation in Kabul city”* van Cedoca van 15 mei 2019. Op basis van rapporten van UNAMA stelt ze dat het gebruik van geïmproviseerde explosieven (IEDs, Improvised Explosive Devices) een groot aantal burgerslachtoffers eist. Ondanks dat het aantal burgerslachtoffers in de eerste drie maanden van 2019 met 23% was gedaald in vergelijking met de eerste drie maanden van 2018, meende UNAMA dat de burgers in Kabul nog steeds het zwaarst getroffen worden door het conflict, aldus verzoeker. Hij citeert hierbij uit voormelde COI Focus.

Verder wijst verzoeker erop dat UNHCR mede dankzij het toenemende en willekeurige geweld meent dat de stad Kabul niet meer kan beschouwd worden als intern vestigingsalternatief. Hoewel verzoeker afkomstig is uit Kabul, toont dit, volgens verzoeker, aan dat de stad geen veilige regio meer betreft.

Verzoeker gaat vervolgens in op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij wijst er in dit verband op dat Vluchtelingenwerk Nederland tot het besluit is gekomen, op basis van een lezing van de informatie van EASO, dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan verslechtert (verzoekschrift, stuk 13).

Het geweld blijft bijzonder veel burgerslachtoffers maken. In 2018 vielen er volgens UNAMA 3.804 dodelijke slachtoffers, een stijging van maar liefst 11 procent ten opzichte van 2017 (verzoekschrift, stuk 14). Op 30 juli 2019 publiceerde UNAMA een halfjaarlijkse update over de bescherming van de Afghaanse burgers. Uit dit verslag blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in het tweede kwartaal van 2019 zeer sterk toenam in vergelijking met het eerste kwartaal (verzoekschrift, stuk 15). Uit de gegevens van UNAMA blijkt bovendien dat er meer burgers gedood worden door pro-Afghaanse troepen dan door rebellen. In de eerste helft van 2019 werden 717 burgers gedood door regeringstroepen, in vergelijking met 531 burgers die door militanten gedood worden (verzoekschrift, stuk 16). In de maand augustus vielen er volgens de BBC gemiddeld 74 burgerslachtoffers (verzoekschrift, stuk 17).

In andere districten en provincies vinden er tevens op regelmatige basis aanslagen plaats. Op 31 juli 2019 vielen er in het westen van Afghanistan dertig doden nadat een bus over een berm bom reed (verzoekschrift, stuk 18). Midden september 2019 vielen er in verschillende delen van het land opnieuw heel wat slachtoffers bij (doelgerichte) aanslagen door de taliban en het Afghaanse leger (verzoekschrift, stuk 22).

Hoewel bovenstaande incidenten geen betrekking hebben op veiligheidsincidenten in Kabul, is het aanhalen ervan toch van groot belang. Bovenstaande nieuwsberichten schetsen namelijk een duidelijk beeld van de onveiligheidssituatie in de ruime omgeving van het district.

Ten slotte moet de aandacht getrokken worden naar de onderhandelingen tussen de taliban en Afghaanse vertegenwoordigers die plaatsvonden in juli 2019. Op 9 juli werd een verklaring opgesteld waarbij beide partijen overeenkwamen om het aantal burgerslachtoffers tot een minimum te beperken. Enkele weken later blijkt duidelijk dat het om loze beloften ging.

Ondertussen heeft president Trump de onderhandelingen stopgezet, waardoor de taliban zijn aanslagen heeft opgedreven (verzoekschrift, stukken 19 en 22). Bovendien vreest men dat het geweld zal toenemen naar aanleiding van de presidentsverkiezingen (verzoekschrift, stuk 20).

Deze algemene onveiligheid heeft ertoe geleid dat Afghanistan in de Global Peace Index van juni 2019 als het meest onveilige land ter wereld beschouwd wordt. Bovendien is het in Afghanistan minder vredevol in 2019 dan in 2018 (verzoekschrift, stuk 21).

De hierboven aangehaalde geactualiseerde informatie toont duidelijk aan dat het geweld nog steeds zeer aanwezig is in heel Afghanistan, maar zeker ook in Kabul. De veiligheid van de burgers kan niet gegarandeerd worden, waardoor er voor verzoeker een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld, aldus verzoeker.

Verzoeker acht de interpretatie van de commissaris-generaal van de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt. De commissaris-generaal focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengen.

Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven menonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbetert, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit.

Gelet op het voorgaande dient in aanmerking te worden genomen dat de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds precair is. Bijgevolg dient in elk geval de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet te worden toegekend aan verzoeker.

1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- het artikel "*Bogus' asylum seekers. The ethics of truth-telling in the asylum system*" van J. Souter van 26 oktober 2016 (stuk 3);
- het artikel "*Zo werkt je gestresste brein*" van NRC van 7 september 2018 (stuk 4);
- UNHCR's "*Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 (stuk 5);
- het artikel "*Terroristen vallen ministerie in Afgaanse hoofdstad aan, minstens zeven doden*" van De Morgen van 20 april 2019 (stuk 6);
- het artikel "*Zeker twintig doden bij aanslag in Kaboel na aftrap verkiezingen Afghanistan*" van De Standaard van 29 juli 2019 (stuk 7);
- het artikel "*Aanslag op politiebureau in Kaboel: 14 doden en bijna 150 gewonden*" van De Morgen van 7 augustus 2019 (stuk 8);
- het artikel "*Dodental aanslag Afgaanse bruiloft loopt op tot tachtig*" van De Morgen van 21 augustus 2019 (stuk 9);
- het artikel "*Afghanistan war: Taliban bombs election rally and Kabul square*" van BBC van 17 september 2019 (stuk 10);
- het artikel "*Dozens of civilians killed in Afghan forces' anti-Taliban attack*" van Aljazeera van 24 september 2019 (stuk 11);
- de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van Cedoca van 15 mei 2019 (stuk 12);
- Update van Vluchtelingenwerk Nederland van 20 juni 2019 (stuk 13);
- het rapport "*Afghanistan: Protection of civilians in armed conflict – Annual report 2018*" van UNAMA van februari 2019 (stuk 14);
- het rapport "*Midyear update on the protection of civilians in armed conflict: 1 January to 30 June 2019*" van UNAMA van 30 juli 2019 (stuk 15);
- het artikel "*Afghanistan war: UN says more civilians killed by allies than insurgents*" van BBC van 30 juli 2019 (stuk 16);
- het artikel "*Afghanistan war: tracking the killings in August 2019*" van BBC van 16 september 2019 (stuk 17);
- het artikel "*Bus rijdt op bermbom in Afghanistan: zeker 30 doden*" van VRT NWS van 31 juli 2019 (stuk 18);
- het artikel "*Suicide bombings at university kills 10 as violence surges in Afghanistan*" van The New York Times van 19 juli 2019 (stuk 19);
- het artikel "*Government compound in Eastern Afghanistan attacked*" van RFL/RL van 18 september 2019 (stuk 20);
- het rapport "*Global Peace Index*" van het Institute for Economics & Peace van juni 2019 (stuk 21);

- het artikel *"Dodelijke dag in Afghanistan: aanslag op school en veiligheidstroepen die (per ongeluk) plantage bombarderen"* van VTR NWS van 19 september 2019 (stuk 22);
- het rapport *"Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielpcedure"* van BCHV van juni 2014 (stuk 23);
- het rapport *"Beyond proof – Credibility assesment in EU asylum systems"* van UNHCR van mei 2013 (stuk 24);
- het UNHCR *"Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees"* van december 2011 (stuk 25).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal geen rekening hield met zijn verklaringen over zijn medische problemen en de invloed ervan op zijn geheugen, wijst de Raad erop dat hij zich beperkt tot het poneren van niet-gestaafde beweringen. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker is om dergelijke problemen te staven met medische of psychologische attesten, doch verzoeker laat tot op heden na om enig (begin van) bewijs neer te leggen waaruit blijkt dat verzoekers fysieke of psychische gezondheidstoestand van die aard is dat zij een invloed heeft op zijn vermogen om op zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud en hierbij de redenen die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst uiteen te zetten. Het louter herhalen van verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over zijn gezondheidstoestand en het hierbij verwijzen naar algemene informatie waaruit blijkt dat stress een invloed kan hebben op het geheugen, kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeker zelf met dergelijke problemen kampt. Waar verzoeker voorhoudt dat de *protection officer* een medisch advies had moeten bekomen, wijst de Raad er vooreerst op dat het niet aan de commissaris-generaal toekomt om lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen. Bovendien heeft verzoeker noch zijn advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud om dergelijk medisch advies gevraagd. Dat verzoeker na het persoonlijk onderhoud geen mogelijkheid meer had om nog medische attesten neer te leggen bij de commissaris-generaal klemmt met het tijdsverloop van meer dan drie maanden tussen het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens de beroepsprocedure nog de mogelijkheid had om documenten neer te leggen ter staving van zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand, doch hij blijft hier evenwel in gebreke. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

Verzoeker licht in zijn verzoekschrift evenmin toe hoe of op welke wijze zijn aangehaalde medische of psychische problemen en de nalatigheid van de commissaris-generaal om hiermee rekening te houden tijdens het persoonlijk onderhoud een negatieve invloed heeft op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, nu hij thans in zijn verzoekschrift zelf aangeeft dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud valse verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijfplaatsen en de redenen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Aldus kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat enige nalatigheid van de commissaris-generaal om rekening te houden met verzoekers medische en psychische problemen geleid zou hebben tot een andere beoordeling in de bestreden beslissing, nu deze correct oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn verblijfplaatsen en problemen in Afghanistan.

De Raad stelt immers vast dat verzoeker heeft getracht de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming intentioneel te misleiden en vervolgens, na confrontatie met een negatieve beslissing, volledig afwijkende verklaringen aflegt aangaande zijn verblijfplaatsen en de redenen waarom hij Afghanistan heeft verlaten. Verzoeker verklaarde gedurende de procedure immers dat hij verbleef in de stad Jalalabad sinds zijn achttiende tot zijn vertrek naar België in februari 2018 en dat hij er vervolging vreesde door talibancommandant N.S. omdat zijn broer was gestorven op een feestje waar verzoeker zong (DVZ-verklaring, stuk 18, p. 5, 12; CGVS-vragenlijst, stuk 18, p. 2-3). Thans verklaart verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij afkomstig is van en steeds verbleven heeft in de stad Kabul.

Hij vreest er vervolging door zijn traditionele familie die hem zouden dwingen om te trouwen met R., een meisje waarmee hij een kortstondige relatie mee had en één keer heeft geslapen.

De Raad merkt op dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij, zo spoedig mogelijk, zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de instanties bevoegd met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij handelde op advies van derden, benadrukt de Raad dat verzoeker in de eerste plaats zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt. Het loutere feit dat verzoeker op aanraden van derden bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd, kan verzoekers manier van handelen niet zonder meer vergoelijken. Verzoeker werd bij aanvang van de procedure immers aangemaand dat *“U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw verzoek om internationale bescherming wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.”* (CGVS-vragenlijst, stuk 18, p. 2), werd er tijdens het persoonlijk onderhoud andermaal op gewezen dat hij de waarheid moest vertellen of dat hij anders een negatieve beslissing kon krijgen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 2) en werd gedurende de procedure bovendien bijgestaan door een advocaat. Bovendien kan van verzoeker, die pas in België een verzoek om internationale bescherming indiende, omdat hij van vrienden hoorde dat het in België beter is dan in andere landen (DVZ-verklaring, stuk 18, p. 11), redelijkerwijze worden verwacht dat hij ernstige pogingen zou ondernemen om zich te informeren over de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Verzoekers verweer in het verzoekschrift, waar hij verwijst naar algemene informatie over de redenen waarom verzoekers om internationale bescherming liegen tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, biedt dan ook geen afdoende verschooning voor verzoekers bedrieglijke handelswijze. Uit hetgeen voorafgaat blijkt immers genoegzaam dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen afdoende verklaring biedt voor zijn leugenachtige verklaringen met betrekking tot zijn herkomst en asielmotieven. Een verwijzing naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en de Raad is bovendien niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

De Raad is aldus van oordeel dat het manifest misleidende karakter van verzoekers verklaringen zijn algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van zijn huidige verklaringen met betrekking tot zijn herkomst en asielmotieven ondermijnen. Verzoekers voorgaande toegegeven leugenachtige en verzonden verklaringen doen immers vermoeden dat verzoeker meende dat zijn ware herkomst en ware relaas geen aanleiding zouden geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in zijn hoofde. Bovendien stelt de Raad vast dat het in het verzoekschrift bij loutere verklaringen blijft en dat verzoeker geen poging onderneemt om deze enigszins met objectieve stukken te staven. Noch geeft verzoeker enige verklaring voor het ontbreken van dergelijke stukken. Gelet op het feit dat verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt van zijn nieuwe verklaringen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft om zijn verzoek om internationale bescherming te staven. Dit geldt te meer nu hij in het kader van de procedure een taskara neerlegde die zijn herkomst uit de provincie Nangarhar moest staven, terwijl hij afkomstig is uit Kabul (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 14, nr. 1).

Verzoeker diende alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen, zodat de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met hem kunnen worden beoordeeld (artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). Deze elementen omvatten onder meer zijn verklaringen en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Gelet op het ontbreken van deze elementen, leidt de Raad hieruit een negatieve indicatie af met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, omdat hij ook geen bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Daarenboven stelt de Raad vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers nieuwe verklaringen reeds wordt ondermijnd door de volgende vaststellingen.

Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift dat hij een vrees voor vervolging heeft door zijn traditionele familie. De Raad merkt hierbij echter op dat verzoeker gedurende de procedure verklaarde dat zijn vader zijn reis heeft geregeld (DVZ-verklaring, stuk 18, p. 11) en dat zijn vader ook uit Afghanistan gevlucht was en dat zij samen in Griekenland hebben verbleven (DVZ-verklaring, stuk 18, p. 6; Notities van het

persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 18-19). Dergelijke verklaringen zijn onverenigbaar met zijn huidige verklaringen dat hij een vrees voor vervolging heeft omwille van zijn vader en zijn traditionele familie. Waar verzoeker in het verzoekschrift bovendien lijkt aan te voeren dat hij tevens vervolging vreest door zijn broers, wijst de Raad erop dat hij gedurende de procedure geen melding maakte van enige broers en enkel verklaarde dat hij één jongere zus had (DVZ-verklaring, stuk 18, p. 8; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 7). In zoverre verzoeker in het verzoekschrift zou doelen op enige broers van zijn vader waarvoor hij vervolging vreest, wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat hij maar één oom langs vaderszijde had, doch dat deze lang geleden is overleden (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 7).

De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet toelicht waarom zijn verklaringen tijdens de procedure over zijn familiaal netwerk en de organisatie van zijn vlucht niet overeenstemmen met zijn huidige verklaringen, noch ziet de Raad in waarom verzoeker tevens over dergelijke elementen valse verklaringen zou hebben afgelegd. In zoverre verzoeker verwijst naar enige geheugenproblemen in zijn hoofde, herhaalt de Raad dat dit een niet-gestaafde bewering betreft. Verzoeker toont niet aan dat vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen het gevolg zouden zijn van enige cognitieve problemen.

Bovenstaande vaststellingen die betrekking hebben op de kern van verzoekers nieuwe asielaanvraag doen dan ook reeds vermoeden dat verzoeker zich thans nog steeds bedient van een bedrieglijk verhaal teneinde de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming te misleiden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar algemene informatie en rechtspraak van de Raad waaruit blijkt dat valse verklaringen er niet toe mogen leiden dat de nieuwe asielmotieven niet worden onderzocht, stelt de Raad vast dat uit bovenstaande blijkt dat verzoekers nieuwe verklaringen werden beoordeeld in het geheel van de afgelegde verklaringen. Voorgaande vaststellingen volstaan evenwel om verzoekers verklaringen over zijn nieuwe vervolgingsfeiten te kwalificeren als elementen die niet alsnog enige nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker kunnen aantonen. Aldus toont verzoeker niet aan dat het nodig zou zijn om hem opnieuw te horen met betrekking tot zijn nieuwe asielmotieven.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog wijst op zijn profiel van zanger en meent dat hij tot een risicoprofiel behoort van mensen die zich niet schikken naar de heersende sociale normen of strikte islamitische interpretaties door AGE's, wijst de Raad erop dat uit de door verzoeker geciteerde informatie niet blijkt dat louter verzoekers profiel als zanger zou volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Kabul zou dreigen te worden geïnterviewd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoeker ertoe hebben genoopt Kabul te verlaten, haalt verzoeker geen concrete, recente, geloofwaardige en ernstige, aan zijn profiel van zanger gelinkte problemen aan.

Verzoeker toont verder niet aan dat hij omwille van zijn beroep als zanger zou beschouwd worden als iemand die de heersende sociale normen overtreedt door de maatschappij. Uit landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 15, nr. 1) blijkt dat de Pashtoun, waartoe verzoeker behoort, een rijke muzikale traditie hebben. Populaire en traditionele nummers alsook moderne versies, worden onder begeleiding van instrumenten zoals tabla, harmonium en keyboard, gespeeld bij huwelijken en andere feestelijke aangelegenheden. De Pashtoun regio, die een deel van Afghanistan en een deel van Pakistan beslaat, heeft een lange traditie zowel op muzikaal als poëtisch vlak en kent succes met zijn muziek die geïnspireerd is op Pashtoun volksliederen. Verder dient vastgesteld dat de Taliban er voor bekend staan dat zij tegen muziek gekant zijn en tijdens hun bewind over Afghanistan verboden ze muziek. De informatie beschikbaar in het administratief dossier meldt echter dat de Taliban er evenwel niet in slaagden de muziekcultuur van de Pashtoun uit te wissen. Na de val van de Taliban ontstond een heropleving van de Pashtoun muziek. Pashtoun muziek is terug populair geworden bij jongeren in de regio. Uit deze informatie blijkt aldus dat het spelen van muziek, bijvoorbeeld bij huwelijksfeesten, eigen is aan de Pashtoun cultuur, dat ook hedendaagse Pashtoun artiesten een zekere populariteit genieten, dat muziek toegelaten is en verspreid wordt via radio, televisie en internet.

Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat hij zingt en gedichten vertolkt in het Pashtoun en dat hij op feesten lokale muziek brengt (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 6, p. 8 en 16), zodat niet kan worden aangenomen dat verzoeker omwille van zijn activiteiten als zanger zou beschouwd worden als iemand die de heersende sociale normen overtreedt door de maatschappij.

Bovendien staat verzoekers regio van herkomst, de stad Kabul, niet onder controle van de Taliban, zodat verzoeker niet aantoonbaar dat hij in de stad Kabul het risico loopt om geïdoleerd te worden door de Taliban omwille van zijn profiel als zanger, temeer gelet op het feit dat verzoeker, gelet op hetgeen voorafgaat, geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan zijn profiel van zanger gelinkte problemen aanhaalt.

Wat verzoekers deelname aan 'The Voice of Afghanistan' betreft, dient opgemerkt te worden dat hij volgens zijn verklaringen ongeveer vier jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan deelnam aan dit programma (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 4-5). Gezien het in de vier à vijf jaren die volgden op zijn deelname aan 'The Voice of Afghanistan' niet tot zwaarwichtige vervolgingsfeiten gekomen is omwille van zijn deelname aan dit programma, is het niet aannemelijk dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan alsnog het risico zou lopen om geïdoleerd of vervolgd te worden hierdoor.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij een gegronde vrees voor vervolging zou hebben omwille van zijn psychische problemen, wijst de Raad er andermaal op dat hij geen bewijs bijbrengt van dergelijke problemen in zijn hoofd. Hoe dan ook dient er op gewezen dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In het arrest "*Elgafaji*" maakte het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 40).

Artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU. Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel

risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit een samenlezing van de artikelen 48/4, § 2, c), en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 15, *sub* c, van de Richtlijn 2011/95/EU mag plaats hebben ten aanzien van de regio van bestemming in het land van herkomst om het risico bij terugkeer correct te kunnen inschatten.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Afghanistan, doch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "*improvised explosive devices*" (hierna: IED's), e.d.. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de '*conflict severity*' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (aantal gewapende confrontaties en luchtaanvallen, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, "*Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019*", 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 15 mei 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. *In casu* stelt de Raad vast dat uit verzoekers nieuwe verklaringen blijkt dat hij van zijn geboorte tot aan zijn vertrek naar België in februari 2018 in de stad Kabul heeft gewoond. Aldus dient verzoekers nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden aan de hand van de veiligheidssituatie in de stad Kabul.

In de meest recente "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*", van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de provincie Kabul en de hoofdstad Kabul, als een gebied waar de mate van willekeurig geweld niet zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid (p. 102: "*that indiscriminate violence is taking place in the province of Kabul and in Kabul City, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.*").

De Raad is aldus van oordeel dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul, alles in acht genomen, geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

Het betoog in het verzoekschrift dat betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan laat niet toe om hier anders over te oordelen, gezien hierboven reeds werd aangetoond dat een loutere verwijzing naar de Afghaanse nationaliteit niet kan volstaan en de focus dient te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming). De door verzoeker bijgebrachte informatie is dan ook slechts dienstig voor zover deze betrekking heeft op zijn specifieke regio van bestemming, de stad Kabul.

De door verzoeker bijgebrachte persartikels en rapporten, voor zover zij ingaan op de veiligheidssituatie in de stad Kabul en de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van Cedoca van 15 mei 2019 zijn dezelfde en liggen voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul gesteund is. Verzoekers verwijzing naar recente veiligheidsincidenten in de stad Kabul is dan ook niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande beoordeling met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Kabul.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

Verder stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoeker niet hoog is. Bijgevolg is een grotere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verder brengt verzoeker geen dergelijke individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul in Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP